

Panaches

PAU SIMON

Queer Mime

Pieter T'Jonck

Gezien op 12 juni 2026

Budascoop, Kortrijk, in het kader van Almost Summer

'Panache' is een dubbelzinnig Frans woord. Het betekent zowel 'pluim' als in 'pluimen op je hoed', maar kan ook staan voor verve of stijl. Als werkwoord, 'panacher', betekent het dan weer versnijden, vermengen, zoals drankjes in een cocktail. Pau Simon verwijst in hun voorstelling 'Panaches' naar de Pride vlag met zijn vele kleurbanen als een voorbeeld van zo'n bonte mengeling. Hun voorstelling gaat dan ook over de droom om een non-binair bestaan te leiden, noch man, noch vrouw, maar een vrolijke variant, met veel panache, ergens tussenin. Het werd een

voorstelling vol leuke vondsten, maar helaas ook één die niet werkelijk een punt maakt.

13 JUNI 2026

Op de rand van het podium wachten op één lijn allerlei recipiënten op de performer: een plastic bidon, vaasjes, gieters, kolven, en kannen in glas en aardewerk, een rubberen vloeistofzak en helemaal op het einde ook nog drie plastic bakken met water. Als Simon opkomt heeft hen niet veel meer om het lijf dan een T-shirt en kousjes, al doen hun onnatuurlijk glanzende benen al vermoeden dat hen daaronder een vleeskleurige body draagt. Op hun gezicht is een wit hart geschminkt. Het volgt bovenaan de kromming van hun wenkbrauwen en eindigt in een punt boven hun rood gestifte lippen. Een lieflijke Pierrot.

Broebelen en gorgelen

Wat volgt lijkt ook sterk op mime. Simon is meteen druk in de weer met de bidon die op wonderlijke wijze bliepjes produceert als die die schudt. Ze klinken warempel als een stukje uit de Brandenburgse Concerten van J.S. Bach. En dan zijn er ook de hoge gorgelgeluidjes die hen zelf uitstoot, alsof hen onder water aan het broebelen is. Dat kunstje wordt een *leitmotiv* van de voorstelling.

In een volgende scène giet ze op elke denkbare wijze water van de ene kruik in de andere vaas. De ene keer door een gieter nogal suggestief voor hun schaamstreek op en neer te laten wippen, de andere keer door een injectiespuit boven te halen. Finaal trekt hen hun T-shirt uit en laat zich plompverloren met hun achterwerk in een plastic bak zakken. Daar produceert hen nog meer wonderlijke klanken door glazen met een erg lange steel ritmisch onder te dompelen. Ondertussen tovert hen met chemicaliën rookwalmen tevoorschijn uit een andere bak. Het tafereel eindigt met een innige dans met een grote glazen kolf die van binnenuit verlicht is. Een glazen baarmoeder.

Leuk om te zien, daar niet van, maar al gauw vraag ik me af waar dit toe leidt. Dat blijft duister.

Leuk om te zien, daar niet van, maar al gauw vraag ik me af waar dit toe leidt. Dat blijft duister. Letterlijk, als het licht een hele poos wegvalt. Er is dan enkel een concert van elektronisch bewerkte waterklanken te horen.

Als het licht weer opgaat, is het tijd voor een tweede bedrijf. Simon haakt een grillig stuk stof los dat achter op het podium zweefde als een reuzenkoraal of een ander mysterieus waterwezen. Als hen het rond hun lijf drapeert vermoed je al dat het een soort kledingstuk met overdadig veel overdadig grote franjes moet zijn. Maar dan verdwijnt hen weer, deze keer achter een wit doek dat de achterwand van het podium vormt. Daar voert hen een schaduwdans op met hun lijf tegen het doek. Ook weer een leuke vondst, maar ook weer één die in het ijle blijft hangen.

Zeeanemoon met pruik

Waar het Simon om te doen is blijkt pas als hen weer tevoorschijn komt. Hen draagt nu het franjekostuum. Hen kon zo voor een zeeanemoon doorgaan, ware het niet van de woeste pruik met twee staarten op haar hoofd. In die gedaante voert hen een duet met een zoeklicht uit. Dat zoeklicht gidst hen naar een stoel

vooraan. Voor het eerst spreekt hen nu gewone taal, al kan hen het gorgel-spreken soms niet laten.

Haar verhaal is rechttoe-rechtaan. Als kind fantaseerde hen over de tijd dat hen nog niet geboren was, in het idee dat hen een soort zeewezen was. Hen vindt het jammer dat het niet zo is want terwijl mensen fysiek veroordeeld zijn tot één geslacht kunnen zeeslakken, zeepaardjes en tal van andere zeedieren zomaar van geslacht veranderen. Mocht hen kunnen, hen zou om die reden alleen al willen veranderen in een zeeslak. Maar ondertussen moet hen het doen met het lijf dat hen heeft als hen kinderen wil.

Echt aangrijpend is dat verhaal niet. Daarvoor is het te weinig uitgewerkt. De badinerende toon van Simon helpt ook al niet. Je begrijpt zo wel dat alle eerdere kunstjes illustraties waren van Simons verlangen naar een non-binair bestaan. Zonder dat verhaal hadden we dat echt nooit geraden. De kunstjes leken vooral kunstjes. Ze spraken niet echt voor zichzelf. ‘Panaches’ verzandt zo in een al te lang gerekte mime improvisatie op het thema queerness / dubbelslachtigheid / waterwereld. Dat is toch wat te mager.